

PLADER

af C. M. Wengel.
(1857. Folketheatret.)

Allegro.

Frederik.

I.

V.1. Naar man hos Stu - den - ter tje - ner, saa maa man staa tid - lig op, he - le Mor - gen.

stun - den ren - der mel - lem dem jeg i Gal - lop. Skjænd i Stu - dent - stræ - de, i - fald

jeg ej Ti - den pas - ser ret, men i Lak - se - ga - de skal jeg bør - ste sam - me Klok - ke - slet.

(Frederik fløiter.)

V.2.

Jeg i Kakkellovn skal lægge,
Banke Klæ'r og børste Sko;
Nogle skal jeg tidlig vække,
Andre sove vil i Ro.
En vil op, naar Klokken er fem,
— Klokken syv bestemme to,
Naar jeg kalder saa paa dem,
Be'r de om at ligge i Ro.

V.3.

Bliver jeg saa ved at raabe,
Jeg af Skjældsord faar et Lag,
Og hvis jeg dem lader sove,
Faar jeg Skjænd den næste Dag.
Saadan gaar det altid mig:
Jeg har Løben, Slid og Mas,
Og mit Hoved bryder jeg
For at gjøre Alt tilpas.

Allegretto.

Holm.

II.

mf V.1. Ak Hans! ja jeg kunde ej vende mit

Blik fra Logen, endskjønt den var tom, jeg følte straks, at det var hende, før hun over Tærskelen

kom. Let svævende gik hun, og klar hun stod i det dæmrende Ruum, da

blev hun mig va'r, hun, hvis Billed i Hjerteret jeg bar.

V.2.

Først blændet af Lyset hun bøjede?
Sit Aasyn ned mod den lille Bouquet,
Hun skjærmende holdt den for Øjet.
— Hvor var hun dog yndig og net!
En Ramme af blinkende Haar
Om Kinderne hængede let —
Det svigtende Ord
Ej det Billed at male formaar.

V.3.

Men rødmede Øjet hun sænkte,
Da steg mit Haab — da følte jeg Mod;
Med bankende Hjerteret jeg tænkte:
Ak mon hun dog ej er Dig god.
Beskuende hende med Lyst
Først stille jeg drømmende stod;
Med sittrende Røst
Trængte Ordet da dybt fra mit Bryst.

Allegro.

Vorm.

Fredm. Ep. No 4.
(oprind. Contradansen „Kiki“)

III.

mf V.1. Først gaar Staden ten til Studiegaarden, indgir Fetium med
V.2. Ofte det dog er et vanskeligt Stykke, handle for sigtigt man

Mer, men naar han saa Can-di-da-tus er vor-den, faar han straks an-dre I-der.
 bær, og, for at und-gaa., Ex-a-mens-ulyk-ke, Man-ge ta'r Ma-nu-duk-tør.

Han da ge-men-lic hos A-mors Pe-del at-ter Ex-a-men for sig re-qui-
 A-mor for Vi-den-skab ej har Re-spekt, Man-ge, som ha-ve „lan-da-bi-lem“

re-rer, han Fri-er a-ge-rer og snildt mangv-re-rer og faar Ka-rak-te-ren: „Be-staaet helt vel.“
 faat, det galt dog er gaa-et, de er ej be-staa-et, men gik ud-i Kjærlig-hed ganske „re-jekt“

Allegretto . Frederik

Svensk Folkevis.

IV.

V. 1. I Vin-ter, den-gang det paa Ga-den var glat, A-del-gun-de i Melmandens
 V. 2. Jeg hjalp hen-de hen til et Sted, der var tørt, jeg ry-ste-de Sne-en af

Ren-de-sten drat, og Fla-sken, hun bar paa, i Styk-ker da sprang. Mel-lem Skaa-re-ne laa A-del-
 hen-deses Skjørt. Hun saa ef-ter Fla-sken, som laa der i Kvas og sa', det var godt, at jeg

gun-de og sang: Trala-la Ial
 ej var af Glas. Trala-la Ial

V. 3.

V. 4.

Dengang Adelgunde paa Fortouget laa,
 Ved Lygten jeg først hendes Skjøn-hed saa,
 Da blev vi Bekjendte—jeg blev hendes Ven,
 Og siden jeg tit kom til Melmanden hen!
 Tralala .

Iaftes hun med et polidsk Gesicht
 Foreredemig en Forgesmernicht,
 I Melmandens Gadedør skiltes vi da,
 „Adelgunde!“ sa' jeg, hun svaredes Lalalala!
 Tralala .

Allegro.

Holm.

„Lad den skrandende Magister.“

V. *mf*

V. 1. Det er haardt at væ - re Læ - ge, naar man in - gen Pra - xis
V. 2. Faar jeg en Patient - kre - pe - rer han, saa er det rent fa -

har; brænder vel en Lampe - væ - ge, naar man Oljen fra den fa'r - man kan læ - se og stu -
talt, men hvis jeg ham og ku - re - rer, er det næsten lig' - saa galt. „Dok - tor“ si - ger da hvor -

cresc.

de - re og til - gavns sin. Dont for - staa; vil en Doktor ej. bar - be - re, kan han dog ej Brødet faa.
anden, jeg skal hu - ske Dem, min Ven! Men de husker, hu - sker Fanden ik - ke mer paa Dokto - ren.

f *p*

Andantino.

Holm.

Døhler.
„La Rimembranza.“

VI. *mf*

Tør jeg tro, hendes Tan - ke mig føl - ger, tør jeg

tro, den mit Bil - le - de gjemmer, tør jeg tro, hendes Læ - be blot døl - ger, hvad der dy - best i Sje - len har

Rum, hendes Øj - ne saa mil - de, saa kla - re, ind i mi - ne saa frejdigt jo sku - ed, mon for

mig hen-des Kjer-lig-hed lu-ed', Ak! hvor-for var da Læ-ben vel stum? Mon for

mig hen-des Kjer-lig-hed lu-ed', Ak! hvor-for var da Læ-ben vel stum?

Allegro. **Vorm.** **G. Wennerberg. (Glutarne.)**

VII. *fz*

V.1. Kjæ-re Fe-ter! endt er nu Din Pi-ne, Sorgens Klipper blæse vi om-
 V.2. Vorm. Nøg-len jeg til Fæstnin-gen har prø-vet, jeg har fundet Vej-en ind i

kuld. Bort med den-ne kummer-li-ge Mi-ne! glæd Dig! Lykken smi-ler til Dig huld. Jeg har
 den. Bøj dig for Din Ven nu dybt i Stø-vet, jeg Dig fø-rer ind i Himme-len. Hol. Hvad er

Holm. **Vorm.**

Pas og Adgang for os beg-ge To. Ej jeg Dig kan forstaa. Nej, det vil jeg tro. *f*
 det, Du snakker? sig, hvad me-ner Du! V. Til Larshjørn. H. Til Larshjørns V. stræde gaa vi nu.

Allegretto.

d'Alayrac. („Azemia.“)

VIII. **Vorm.**

V. 1. Nu vær saa ar - tig, her er Toj - et, den he - le
 V. 2. Ms. Den Slin - gel Hand - len mig spo - le - rer, Pro - fit - ten

Moses.

Her - lig - hed De ser. Nej Her - re, det er sgu for - møj - et, det er for
 vil i Lø - - bet gaa. **VOR.** Jeg ik - ke Bu - det re - - spek - te - rer, De fem Rigs -

Ephraim.

dyrt for gam - - le Klæ'r. Jeg gi - - ver to Rigs da - - ler. Jeg
 da - ler gi - - ve maa. **Eph.** Jeg fi - - re Da - ler by - der. **MS.** For

Vorm.

fem - ten Mark be - ta - - ler. Fem - - ten Mark? hvor vil De hen!
 Toj - et han mig sny - der. Fi - - re, det ej for - - slaar,

Eph.

Nej, byd om i - - gjen! Mo - - ses! ti stil - le Pro -
 der - for det ik - - ke gaar. **Eph.** Klæ - der - ne er ra - re, men

Mos.

fit - ten vil vi de - - le. E - phraim! Du vil - - de nok
det er man - ge Pen - - ge. V. Byd, byd nu ba - - re, det

Eph. Mos.

selv helst ha' det He - le. Naa Sex - ten Mark da, Du skal det ej ha'. Jeg tre Da - ler
va - rer mig for læn - ge. E. Naa Fi - re og tre, V. Hvad by - der saa De? En Fi - re - skil -

Vorm. Mos. Eph. Vorm.

g'r. Byd mer! Byd mer! En Mark! en Mark! To Mark! to Mark! Tre Da - ler og
ling. V. Naa! E. Ot - te - V. Og saa? M. Naa Fi - re og Fem, V. nu gaar det frem. Ej mer De

Mos.

to, nu gaar det jo, nu gaar det jo. De To er' om Bu - det. Det
vil? E. Fir - skil - ling til. Fem Da - - ler! Fem Da - - ler! naa lad gaa! saa

Eph.

Bud, det var ej Dit. Jo Bu - det var sgu mit.
naa - de vi en Blaa. (til M.) Tred - je Gang Tojet! er Der's.

Allegro ma non tanto.

Vorm. & Holm.

G. Wennerberg. (Glutarne.)

IX.

V.1. Fredrik, pas nu paa og vær for_sig_tig, Du maa væ_re
V.2. V. Vej_en nu er ba_net, Him_len kla_rer, Fredrik er vor

fif - fig og a - dræt, tænk blot paa, at
po - stil - lon d'a - mour, her er Bre - vet,

Sa - gen den er vig - tig; hør nu ef - ter
Du det vel for - va - rer, til Du kommer

Du og mærk det ret: VOR. Bre_vet skal Du gaa med FR. Er der ik - ke me - re? HI. Hvem der har det
ind i Fug_lens Bur. FR. Jeg skal det be - sør - ge, straks jeg med det ren - der som en fin Kou -

skrevet. VOR. VøDu ik - ke. FR. Nej! VOR. Ingen maa Dig se FRd. Nej! HI. Se Dig, det le - ve - re. V. Spørger hun FR. Saa
di - tor HOL. Ja pas paa, min Vøn! og saa Klokken tre VOR. Til Cla - ra vender si - ne Fjed som

render VOR. Render Du din Vej HOL. & VOR. Fredrik, pas nu paa og vær forsigtig, Du maa væ_re fiffig og a - dræt.
Fri - er Dok - to - ren. Begge. Vej - en nu er bānet, Himlen klarer, Fredrik er vor po - stillon d'amour.

Allegretto.

Md. Sommer.

Svensk Melodi.

X.

V.1. Af ny-mo-dens Da-mer Ex-em-pel ej tag, paa Or-den og Hus-lig-hed

ka-ste de Vrag, en Frø-ken i Kjø-ke-net al-drig er glad, for det er saa simpelt at

tæn-ke paa Mad, *f* *pp*

V.2.

Med Bogen i Haanden man stedse dem ser,
De lære at danse og spille Klaver.
Og Italiensk ikkun synge de maa,
Uagtet de Intet deraf kan forstaa.

V.3.

Og blive de gifte, først galt det vil gaa,
Med Kogebog ser man ved Gryden dem staa.
De tro, de kan lære af Opskrift og Tal,
Hvorledes en Husholdning styre de skal.

Allegretto.

Clara.

Otto Lindblad.
„Du undersköna Dal.“

XI.

mf Min Tan-ke til Dig fandt en Vej, og Haab i Hjer-tet

ho-er, det Haab, at Cla-ras Ø-re ej var luk- ket for mit Ord. I

det - te lil - le Blad, o tag en Hii - sen fra Din bed - ste Ven, et Var - sel om, at
 end i Dag vi ses, vi ses i - gjen, vi ses, vi ses i - gjen.

Moderato. Md.Sommer.

XII.

V.1. Den un - ge Pe - ter - sen, han er jo dog saa vak - ker, i Klæ der er han
 V.2. Md.Som. Den un - ge Pe - ter - sen, han er jo dog saa vak - ker. Cl.Han er en æ - kel

Clara. Md.Som.

pæn - og dan - net - Jo jeg tak - ker! Jeg ved fra Madam Graah, hos hvem i - fjor han
 En og i - de - lig han snakker. Md.Som. Han kan nok maale sig og det selv med de

bu - de, han er fra Top til Taa en Ka - va - ler paa Mo - de. Ja Pe - ter - sen er
 Før - ste. Cl. Han er u - taa - le lig, blandt Nar - re - ne den største. Md.Som. Snart han ej læn - ger

net, staar, Pe - ter - sen er klog, og Pe - ter - sen er dog i
Pe - ter - sen har Mønt - og han har mig for kyndt. han

Stil - ling, husk paa det. Han Ur - te - krømmer er, det var din sa - lig Får, hør
selv Bu - tik nu faar. Han Onklen ar - ve maa, læg Dig det dog paa Sind, han

ritenuto Cla.
Barn! for - nuf - tig vær! ak Ti for En ham tar. Ja det er godt for ham, og
me - re da vil faa - Det ban - ker nok? Kom ind! Aa det var rart, De kom. De

jeg ham gra - tu - le - rer, men bli - ve hans Ma - dam, der - paa jeg re - non -
vel Dem dog be - finder? Cl. Ih se kun So - len, som man ta - ler om, den

ce - rer. skinner.

XIII. Allegretto. Petersen. Tysk Couplet Melodi.

V. 1. Klædt i Kjo - le klar Jom - fru Hansen var hen ri - ven - de smuk,
den Fe te - re - de, Ka - va le - rer - ne be - lej - red med Buk.

da kom jeg ind - ad Dø - ren, Jom - fru Hansen mig saa jeg si - ger ej me - re, De

kan mig vel for - staa jeg si - ger ej me - re, De kan mig vel for - staa.

V. 2.
- Jeg converserede,
Mansvrerede,
Jeg trængte mig frem,
Frøken Hansen, sa' jeg,
Frøken Hansen, ha' jeg
En Polka med Dem!
Og saa trak jeg mine hvide Glacerede pan,
||: Jeg siger ej mere, De kan mig vel forstaa. ||

V. 3.
En Mazurka fin.
Saa en Gallopin
Vi dansede flot.
Wiener — Det er svært,
Baglænds og forkert
Det gik lige godt.
Og saa Varsovianen man for første Gang saa,
||: Jeg siger ej mere, De kan mig nok forstaa. ||

XIV. Moderato. Jansen. Jf. Hansen. Fredm. Sanger No 14.
Petersen.

V. 1. Jomfru! vi Dem maa for - la - de, det er Ska - del Det er Skadel Hvilken
V. 2. Jan. Naa, Hr. Ven, jeg ven - ter, kom nu, Pet. Lille Jomfru! Md. S. Lille Jomfru! Jr. H. Hvordan

lil og Hast De fik. Vi skal ud i Go - thers - ga - de — Gothers - ga - de? Gothers - ga - de? for at
er det fat med ham. Gud! og Brevet tog Hr. Jansen. Md. S. Jomfru Hansen! Jomfru Hansen! Jr. H. Ja nu

Jfr. Hans. Peters.

se en ny Bu - tik. Men havd skal dog det - te si - ge? Stakkels
kom - mer jeg Ma - dam! jeg ved mit Sy - tøj ej der in - de Trøst vil

Jans.

Pi - gel De maa ti - e, In - tet si - ge og til Af - sked kun et Nik.
fin - de, Ti - mer svin - de, tungt de rin - de, mens min Tan - ke er hos ham.

Allegro. Jans. Dupuy. (Ungdom og Galskab.)

V. 1. List i - mod List saa ly - der Verdens Bud,

XV.

Kløgt er dog Li - vets ypper - ste For - val - ter, Jor - den den bed - ste Si - de vender ud, dækker

snildt si - ne gam - le Pjal - ter; men se vi ret, saa kjender vi, at Alt er Plat - ten - sla - ge - ri.

V. 2.

Plader — det leverBladene jo af,
Plader man nu med Jernbane sender,
Plader vi faar hver Dag pr:Telegraf,
Plader! overalt, hvor vi os vender. —
Husk paa den ridende Tartar:
En Plade han paa Hesten bar.

V. 3.

Se Damen hist, en slank og smuk Figur,
Ak! hvor hun smiler frejdig og fornøjet;
Haaret, hvor rigt, ja det er da Natur,
Smukt ved Øret tilbage er bøjet;
Der er lidt Krølhaar indeni,
En Smule Plattenslageri. —

Andante con moto.

Labarre. (Aliee aux bras nus.)

Holm.

XVI.

dol.

V. 1. Længsels-fuld je, ven - ted, Cla - ra den ne
 V. 2. Vil Du ved min Si - de knytte Li - vets

Stund, og mit Hjer - te hen - ted Trøst i Haa - bet kun. Akl men Tvivlens Skyg - ge føl - ger Haabets
 Baand og dets Mod - gang stri - de, støt - tet af min Haand. Cl. Ja mit Hjer - te føl - ge vil Dig til min

Lyst, kun dit Ord kan byg - ge Lyk - ken i mit Bryst. Giv mig
 Død, lad end Frem - tid døl - ge Sor - ger i sit Skjød. Jeg min

rit

Tro - en paa min Lykkes ly - se Dag, Cla - ra, svar mig var mit Haab vel et Be - drag.
 Haand Dig rækker, gi - ver Dig min Tro. Begge. In - tet nu i Verden skil - le skal os To!

Andantino.

Petersen. (., Halem! Halem!?)

XVII.

Hvor var hun smuk, hun daa - net laa, ak hun fik ondt, da hun mig saa. Det

Moderato.

Bil - led, som fast svandt væk, som bag et Slør jeg skued før, nu at - ter med

sterke Træk staar for mig lyst her i mit Bryst. Og Clara's Smil maa blegne brat, det

svinder hen i Glemsels Nat; Ma - ri - e fyl - der Hjærtets Rum, det fæl-det har sin

ritenuto. *fz*
Dom. El - skov! dit Trylle - ri min lø - ste Sjel dog blev til Del.

Elskov! dit Trylle - ri, o dit Trylle - ryll - le - ri min lø - ste Sjel, ja min Sjel, dog blev til Del, til

Del Nu vil jeg Hvi - le fin - de, jeg vil mit Mod gjen - vinde.

Allegretto.

ad lib.

Min Fod er fri og let min Gang, nu kjender jeg mit Hjer-tes Trang, Jom-fru Hansen! Lil-le

pp

Adagio.

Jomfru!

ff *mf*

Peters.

Jomfru slaa ej Øj-et ned, vær ej vred, hvad De led mig i Hjer-tet skar. Ved Gud! en Skam det var.
Til-giv min Let-sindig-hed, ak jeg ved, De er god, god som De er smuk, o, hør mit Hjertes Suk!

Jfr. Hans.

Peters.

Mon jeg sva-re bør? mon jeg tro ham tør? O vær u-den Frygt Ma-ri-e, stol paa mig.

Hun be-tænker sig, ak det krænker mig. Svar mig, El-ske-de! og gjør mig lyk-ke-lig. Din

Jfr. Jans.

Jfr. Hans.

Peters.

Haand Du mig ræk-ke. Hun får ham med beg-ge. Ej Haa-bet mig glip-per. O tro-fast er din

Jfr. Hans. **Vorm & Jans.**

Ven. Al Tvivl han nu hæ - ver, af Glæ - de jeg hæ - ver. Nu tror jeg, vi slip - per for

Jfr. Hans. **Peters.** **Jfr. Hans.** **Peters.**

Ur - te - kræm - me - ren. Al - vor - ligt Du spør' da? Al - vorligt - Saa hør da: Jeg spør' da -

Jfr. Hans. **Tempo di Valse.**

ha - ha. Hør da! hør da! Min el - ske - de Pe - ter - sen! jeg Dig til hø - rer, Din

rit. e Cantabile.

Haand gjen - nem Li - vet saa trygt mig jo fø - rer, af Glæ - de jeg gaar fast fra Vid og

Peters. **Begge.**

Sans. O, el - ske - de Pi - ge, Din Glæ - de mig rø - rer. Ja nu vo - re Hjør - ter hin -

an - den til hø - rer, og Li - vet skal rin - de for os som en Dans.

Moderato.

Vorm.

Fred.

Weyse.
(„Venlige Isefjords.“)

XVIII.

V.1. Nu vi For-lo-vel-sen de kla-re-re. Jeg vil til Vim-mel-skaf-tet gaa hen-
 V.2. Jan. Er man i Kni-be og De-ca-den-ee, man jo med Plader maa gjø-re sig fri,

Vorm.

Men Ma-dam Som-mer re-non-ee-re maa paa Hr Ur-tekræm-mer Pe-ter-sen.
 A-mor af mig fik i Dag As-si-stan-ee, han, som dog er dreven i Plat-ten-sla-ge-ri.

Md. Somm.

Mø-dre-ne byg-ge Bør-ne-nes Lyk-ke, ak, men Be-reg-nin-gen of-te slaar fejl.
 Vor Styk-ke er gaa-et, Dom har det faa-et, bli-ver det vej-et og fun-det før let.

Clara. Jfr. Hans.
Holm og Peters.

Kjær-lig-heds Magt skal vor Frem-tid be-tryg-ge, frej-dig med A-mor vi gaa un-der Sejl.
 Jaa. Saa har i Af-ten en Pla-de vi slaa-et, tør vi vel tro, De til-gi-ver os det?

Alle.

Kjær-lig-heds Magt {skal vor} Frem-tid be-tryg-ge, frej-dig med A-mor {vi} gaa un-der Sejl.
 Saa har i Af-ten en {de-res} Pla-de vi slaa-et, tør vi vel tro, De til-gi-ver os det?